

Írta: Büki Péter

LEVÉL A FÉLTETT TESTVÉREKHEZ

Krisztián jelenleg Aszódon van. Öt testvér közül a harmadik. A legidősebb testvére tizenkilenc, a legfiatalabb pedig kettő, ő pedig tizennyolc éves. Édesanyja gyeseen van, édesapja dolgozik. Egy nyugat-magyarországi nagyvárosban élnek rendezett körülmények között: három szoba összkomfortban.

Az alábbiakban Krisztián levelét olvashatjuk, amellyel megnyerte Aszódon a „Levél a sértetthez” című pályázatot. A levélben egy képzeletbeli találkozást írt le áldozatával.

Drága testvérem!

Tudatom Veled, hogy jól vagyok, remélem, hogy te is. Nem is tudom, hogy mit írok Neked, mert tudod, furcsa dolog történt velem az uszodában. Szóval szabin voltam innen Aszódról. Ott voltunk a haverokkal az uszodában, és nagyon jól elvöltünk. Jó söröket ittunk, és ment a fű is. Nagyon jól éreztem magam. Sokat gondoltam rád is ez idő alatt. Aztán egy óvatlan pillanatban odagurult egy labda a napernyőnkhez. Én felfigyeltem rá, de először félvállra vettem az egészet. Aztán odakiabált egy kislány, hogy övé a labda. Egy pillanatra ráfagyeltem. A mellettiünk húzódo kerítéstől kiabált. Tudod, melyik kerítés, ami a büféket választja el egymástól. Aztán ránéztem, mintha megijedt volna a tekintetemtől, de egy pillanatra mintha megbékéltem volna az érzéseimmel, és felemeltem a labdát. Elindultam vele a kerítéshez. A kislány ekkor megijedt a közeledésemre, és elrohant. Én erre ideges lettem, pedig csak a labdát akartam visszaadni neki. Nem is tudom, mi volt velem. Megittam a poharamban levő italt és átmentem a kapun. Kis keresés után észrevettem a kislányt, amint szól az apukájának, hogy átesett a labdája. Ekkor odaléptem hozzájuk. Az apuka éppen háttal volt, és mondtam a kislánynak: – Itt a labdád, visszahoztam.

A kislány megköszönte, és mintha valami szörny lettem volna visszahúzódott tőlem. Ekkor az apja is rám nézett. És nem fogod elhinni, hogy ki volt az. Az az ember volt, akinek elloptuk a pénzét az állomáson, és aki feljelentett minket. Egy pillanatig ő is filózott, de beugrott neki, ki is vagyok. Első tervem az volt, hogy jól szétütjük a haverokkal. Ekkor az ember így szólt: – Fiatalember, nem ismerjük egymást valahonnan? Hát nem maga volt a tárgyaláson a gyanúsított? – De én voltam. Miért, tán valami gondja van velem? Ha igen, akkor megbeszélhetjük. – Igen, van. Tudod, te az én pénzem nemcsak tőlem loptad el, hanem ettől a négyéves kislánytól is. Ekkor megragadott, és félrevitt. Nekem erre mindjárt a bosszú jutott eszembe. Elmentünk a büféhez, de a haverok már nem voltak ott. Leültem vele szembe, és már nem éreztem erősbbséget az emberben. Mintha megsuggerált volna. Nem mertem a szemébe nézni, sőt mintha még szégyelltem volna magamat, nem tudom, mi volt velem. És akkor elkezdte mondani a sok szövegelést a szegénységről. Aztán szóltam neki, hogy most miért is hívott oda tulajdonképpen. – Tulajdonképpen csak azt akarom megkérdezni tőled, hogy te mit csináltál volna velem, ha én loptam volna el tőled a pénzed? Azt akartam mondani neki, hogy nem én loptam el a pénzét, hanem más, de az elején beismertem neki, na meg 100%-ra megismert. Úgy éreztem, mintha az ítéletidőmön lettem volna. Majd válaszoltam: – Nem, uram, nem tudom. De amit tettem, az elmúlt, és megkaptam érte a büntetést, különben meg, ha maga tolvaj lenne, nem kérdezne tőlem ilyet, hogy mit csinálnék. – De tudod, kislány, én azért a pénzért megdolgoztam, és nem úgy kaptam ajándékba, és tudod, nekem nagyon fáj, amikor elítéltek, és ha lehetne, én visszavonnám a feljelentést. – Miért? – Mert ezzel nem térült meg a pénzem sem, de viszont még most is fáj, hogy ezzel fájdalmat okoztam neked. És ez most újra és újra eszembe jut. És ekkor mintha megtörtem volna, mintha ugyanaznap lett volna, amikor elítéltek. Majd megkérdezte, hogy nem kérek-e egy italt. Első benyomásom az volt, hogy vissza akarja tőlem kérni az ellopott pénzét, azért hív üdítőzni, de mintha valaki a fülemben súgta volna,

hogyan fogadjam el az italt. Nem bírtam a szemébe se nézni, soha nem gondoltam volna, hogy ilyen érzés is van. És mint a mágnesen az északi és déli pólus taszítja egymást, olyan taszítást éreztem én is az illető ellen. Majd kisvártatva igent feleltem a meghívásra. És hirtelen, mintha villám vágott volna belém, és egy gondolat szökkenett a fejembe és a szívembe és az egész testembe. Ez az érzés az érzélem és a fájdalom villama volt. Alig öt perc alatt felkeltette bennem is azt a rossz érzést, amit ő érezhetett akkor azon a napon. Most már nem úgy beszéltem vele, mint egy bűnözővel, hanem mint apa a fiával. De lehet, hogy csak én gondoltam, hittem, hogy bűnözőnek tart. Nem tudom, csak az járt a fejemben, hogy én ezt a dolgot elkövettem. Én loptam, én valakinek fájdalmat okoztam. Két dolog jutott még eszembe. Az élet csupa meglepetés, és hogy a múltat nem lehet kitörölni az ember szívéből. Majd újabb beszéd hangzott el: – Fiam, tudod, az életben nagyon sok mindent elérhetsz, sok gyereked, sok pénzed és nagy házad lehet. De erre tudod, neked kell rájönnöd magadtól, neked kell rátérni a helyes útra. Szóval, mi lenne, ha veled történne ez az eset? Ismét zavarba jöttem, mintha a bíróságon lettem volna. De ezúttal a vádolásnak tűnt szavak szebbek, kedvesebbek voltak. – Nem, nem tudom – feleltem halkán, a szememet lesütve. Majd ismét rám nézett, de az a gondolatom, hogy ismét a pénzt kéri vissza, szertefoszlott. Mintha inkább bocsánatkérésre akarna rákényszeríteni. És félelem kapott el, és megáradtak belőlem a szavak, mint amikor nyári eső szórja rá arany cseppjeit az arany földre. – Uram, Önnek teljesen igaz van. Nem is tudom, hogy miért csináltam ezt a bűnt, ezt a katasztrófát. Mi vitt engem rá, miért pont magával, nem tudom. Majd elmosolyodott, és mintha megtört volna ő is, és mintha e nagy emberből, mintha isten haragjából, egy kis gerlice szívéből szóltak volna ezek a szavak. – Nem kérted tőlem ezt, de szeretném neked megbocsátani, hogy megloptál, azt, hogy kivetted a szánkból a betevő falatot. Szeretném, ha boldog ember lennél, ha minden jót megkapnál az élettől. Nem is tudtam, hogy mit gondoljak. Hirtelen megint elfogott az a melegség, az a kedves, de lényegre törő szó, az az érzés a felkelő naphoz hasonlított, amely perzselte a földet. Majd meggondoltam magam, és szívből kértem bocsánatot, amely nemcsak a személyemet és a bánatomat fejezte ki, hanem mintha könnyebb lettem volna, mintha 10 mázsás kő esett volna le a szívemről. – Bocsásson meg nekem. Uram. Talán az életemben velem is megtörténhet ez a tény és ez a valóság, amely annyi emberben rosszat, bánatot, éhséget, mely örökké a szívemben marad, s nem a száj nyílik érte tátván, hanem a szívből és az ember lelkiismeretéből képződik, amely megtaníthatja az embert érezni, sírni és feledni. Ez az a szó, amit csak a szív, és lelkiismeret bocsát világra, meggondolatlanul. Ez az a szó, amely sok embert gonosszá tett, ez az a szó, amely felébresztette bennem a bűntudatot. Az ekkor elmondottak a férfi szívére hatottak. Halvány könny csillant meg a szemében, mely bánatos, egyszínű szivárványt varázsolt az én arcomra is. Egy pillanatra azt gondoltam, hogy bűnbocsánatot nyertem magától ISTEN-től. De csak egy olyan férfi bocsánatát nyertem el, aki szívből megbocsátott nekem. – Uram, hallja? Köszönöm, hogy segített abban, hogy megtanuljak érezni, és köszönöm magának azt is, hogy felébresztett bennem valamit, amit még nem éreztem soha. Ő felállt és így szólt: – Fiam, látom, hogy megbántad, ez van az arcodra írva, de tudom, hogy rájöttél arra, hogy ez a szörnyszülött tette veled azt, hogy ilyet tegyél. De valahol jó is volt, megtanultál bocsánatot kérni, érezni más ember fájdalmát. Majd kezet nyújtott, és átölelt. Keze olyan erőt, és melegséget, de egyben gyengédséget árasztott át rajtam, amelyet soha nem éreztem, nem láttam, nem tapasztaltam.

Eközben odajött a kislány a labdájával, és így szólt: – Papa, gyere velem játszani. Erre én is megöleltem. Úgy öleltük át egymást, mint apa a fiát.

Hát tudod, drága testvérem, azért írtam le neked ezt a találkozást, mert még soha-soha nem kaptam ilyen fajta felvilágosítást, és még soha-soha nem bocsátott meg nekem senki. Ezért kívánok neked az élettől sok erőt és boldogságot, és egy ugyanilyen napot, mint az enyém, mely soha el nem múló boldogságot ad majd neked, és megtanít téged érezni, sírni, örülni, feledni és megbocsátani. Engem nagyon meghatott, és úgy gondoltam, hogy a továbbiakban nem akarok senkinek rosszat, nem lopok, ha lehet, még segíték is.

E találkozás óta új ember lettem, megtanultam átélni más ember gondját és szeretetét, és az emberi megbocsátást. És erre engem nem a lopás, hanem egy olyan ember tanított meg, aki átélte a lopást, és emellett meg is tudott bocsátani. Ha most meglátnám őt, drága testvérem, 100 és 100 köszönetet mondanék neki. Remélem, ha együtt leszünk, soha nem fogunk fájdalmat okozni, lopni, valakit megbántani. Remélem, téged is felébresztett valamire ez az eset, és remélem, te is érdekesnek tartottad az emberi megbocsátást és az emberi szeretetet. Ezzel zárom soraimat, vedd úgy, hogy te is ott voltál ennél a találkozásnál, és akkor rá fogsz jönni mindenre.

Ui: De azt, hogy a kislány, miért rohant el folyton tőlem, azt nem tudom, de ha most itt lenne, biztos nem rohanna el.

- A levelében is írja, lopás miatt került Aszódra. Miért kellett lopnia?
- Az a helyzet, hogy amire kellett volna a pénz, nem kaptam meg a szüleimtől.
- Mire kellett volna a pénz?
- Kábítószerre. Szóval nem kaptam volna, s hát így jött, így hozta a sors.
- Kérem, mondja el részletesen, hogyan történt mindez?
- Hiányzott, és összejöttünk a haverokkal, gondolkodtunk, és aztán elmentünk. Nem az élvezeti cikkekért, csupán a pénzért. Kellett, szükségem volt rá. A lopásra annyira pontosan nem tudok visszaemlékezni. Szerintem nem voltam olyan állapotban, hogy pontosan vissza tudjak emlékezni.
- Mialatt elkövette, mi zajlott le magában?
- Hogy óriási hibát követtem el. Ezzel tisztában voltam, de tisztában voltam azzal is, hogy szükségem volt rá.
- Az áldozatról hogy gondolkodott az elkövetés perceiben?
- Átéltém a helyzetét, amikor egy kicsit kijózanodtam, hogy mégis mit csináltam. Szerettem volna visszapörgetni az időt.
- Most, az ítélet után hogyan gondol vissza a lopásra?
- Nem tudnám még egyszer elkövetni.
- Most hogyan gondol az áldozatára?
- Ha lehetőségem lenne rá, megpróbálnám valamilyen módon jóvátenni. Tudom, hogy nem lesz, az ember csak elképzelni tudja.
- Hogyan képzeled el?
- Egyszerűen! Bocsánatot kérnék tőle. Lehet, hogy nem lenne elég, de – nem tudom – engem megnyugtatna.
- A levél az egy képzelt történet. A valóságban találkozott az áldozatával?
- Sosem. A tárgyaláson ott volt, de nem néztünk egymásra. Külön vezettek be minket.
- Szeretett volna vele találkozni?
- Szerettem volna vele találkozni, éppen azért is, ahogy a levélben van.
- Hazajárhat látogatóba?
- Igen.
- Tehát akkor a történetének van valós alapja, hiszen elfordulhat, hogy találkozik az áldozatával.
- Várom, hogy ez megtörténjen a valóságban is.
- Ha most hazamenne szabadságra, keresné az alkalmat, hogy találkozhatson vele?
- Keresném mindenképpen. Nem azért, mert tudom, hogy ez a rendje mindennek, hanem azért, mert én úgy érzem. És ha én nem úgy érezném, hiába tudnám, hogy ez a rend, minthogy azt is tudtam, hogy nem lehet betörni, nem lehet lopni, meg emez-amaz, etye-petye, ugyanúgy nem csinálnám most se. Szóval ez azért van, mert magamtól érzem.
- Az életben nagyon sok helyen megfordul az ember. Ezért szándékosan nem keresném, nem is tudnám, hogy hol keressem. De én bízok abban, bízok az Istenben, hogy egyszer ez is össze fog jönni. Szerintem előbb-utóbb meglesz.

-
- Arra felkészült, hogy esetleg elutasítja a bocsánatkérő kezdeményezést?
 - Felkészültem rá, de hát akkor is bocsánatkérés nélkül nem jönnek el. Ennyi kell nekem, én ezt érzem. De hát minden rosszban van valami jó...
 - Az elutasításban mi lenne a jó?
 - Az, hogy találkoztunk.
 - Ha lesz saját családja, hogyan beszél majd életének erről a szakaszáról?
 - Ha lehetne, akkor nem beszélnék életemnek erről a szakaszáról. Minden ember hibázik, olyan ember nincs, aki ne követne el hibákat. Nem bonyolódnék bele, nem szeretnék visszaemlékezni erre. Én nem fogok azzal dicsekedni, hogy itt voltam.
 - Legszívesebben kitörölné a fejéből?
 - Ki.
 - Erre itt milyen módot tud találni?
 - Semmilyen.
 - Ha a bírónak írhatna levelet, abba mit írna?
 - A bírónak semmit. A bíróhoz semmi közöm nem volt. Ő csak a munkáját végzi, azért kapja a fizetését.
 - A levelet a testvéreimnek írtam, mert félttem őket. Félttem őket, mert a mai világban mindenki beleeshet ezekben a hibákba.